

Hồi thứ chín

Hoàng Hà sóng dữ chôn thây giặc
Bến bằng gươm thiêng đuổi ác ma

Tối hôm ấy, lợi dụng bóng đêm Thần Toán Thư Sinh dắt bọn Vân Long rời Đào gia trang lên đường.

Sơn Tây và Hà Bắc giáp với nhau, lại không có sông lớn chia cách, nên đường sá cũng dễ đi.

Bảy ngày sau đã đến Phàn thành. Đệ tử Cái Bang phân đà Sơn Tây báo cáo rằng bọn Thiên Ma đã tập trung tại thành Diên An bên kia sông.

Tổng trại của Nhất Bá nằm cạnh Hoàng Hà. Trang Sĩ Sở không phải là thủy tặc, lợi tức của ông thu được từ hàng trăm thuyền vận tải xuôi ngược trên đoạn sông năm trăm dặm từ Sơn Tây đến Bột Hải. Nghĩa là họ Trang độc quyền kinh doanh thủy bộ.

Các thuyền buôn xuôi Hoàng Hà ra biển bắt buộc phải sang hàng tại bến Phàn thành. Giá cả chỉ cao hơn một chút ít mà lại an toàn, nên khách thương hồ cũng không có gì để phàn nàn.

Nhờ vậy, họ Trang nuôi sống được vợ con của hai ngàn thuộc hạ là những người sống bằng nghề trạo phu, khuân vác.

Gọi là tổng trại cho có vẻ uy phong chứ thực ra chỉ là một gia trang. Những bức tường vây quanh lại khá cao và cánh cổng bằng gỗ dày trông rất nặng nề, chắc chắn.

Bốn võ sĩ cao lớn mang đao đứng gác sắc mặt lộ vẻ lo lắng.

La trưởng lão bước đến trước cổng bảo bọn võ sĩ:

- Người vào bảo với tổng trại chủ là có anh em Cái Bang đến thăm.

Một tên lập tức chạy vào. Lát sau Trang Sĩ Hổ bước ra, thấy bọn Vân Long lão vui mừng khôn xiết, bật cười ha hả:

- Quả là hoàng thiên hữu nhân, có La trưởng lão và các huynh đệ đến đây thì Hồ này còn sợ gì bọn Thiên Ma nữa.

Hoàng Hà Nhất Bá mời mọi người vào khách sảnh dùng trà.

Lão thấy Tố Tâm vai mang trường kiếm mà mặt hoa lại đỏ hồng, khép nép bên cạnh Vân Long nên lấy làm lạ hỏi rằng:

- Chẳng hay cô nương xinh đẹp này là ai mà có vẻ thẹn thùng thế này?

La trưởng lão cười bảo:

- Nàng là Đông Phương Tố Tâm, hiền thê của Tiêu Công tử.

Trang Sĩ Hổ cười lớn vòng tay chúc mừng:

- Cung hỉ, cung hỉ! Tiêu công tử có được hiền thê nhan sắc phi phàm.

Vân Long chỉ mỉm cười, còn Tố Tâm xấu hổ giấu mặt vào lưng chàng.

La trưởng lão hỏi họ Trang:

- Ngày mai đã là hạn chót, chẳng hay Trang đệ đã chuẩn bị thế nào rồi?

Nhất Bá nói:

- Đệ đã tập trung ở đây năm trăm anh em võ công khá nhất, quyết liều một trận với bọn Thiên Ma.

Vân Long hỏi:

- Chẳng hay bản lãnh thủ hạ Trang huynh so với hắc y võ sĩ của Thiên Ma cao thấp ra sao?

Trang Sĩ Hổ buồn rầu lắc đầu:

- Anh em thủy lộ quen nghề sông nước. Chứ võ công có là bao so với bọn giáo chúng. Nếu đụng trận chắc chắn sẽ thương vong không ít.

Vân Long nghiêm sắc mặt nói:

- Tiểu đệ có vài kế mọn xin nói ra để Trang huynh thẩm xét.

Nhất Bá biết rõ tài trí của Vân Long nên cả mừng:

- Công tử trí tuệ thông thần, Hổ này vô cùng khâm phục. Nếu được công tử giúp cho thì hai ngàn anh em thủy đạo có cơ thoát nạn.

Vân Long xua tay rồi nói tiếp:

- Bọn Thiên Ma muốn đến đây ắt phải vượt sông. Thủ hạ Trang huynh thiện nghề thủy chiến sao không đánh chúng giữa sông? Dù đất Tứ Xuyên có một đoạn Dương Tử Giang chảy qua nhưng chắc gì bọn chúng đã quen nghề sông nước?

Trang Sĩ Hổ tỉnh ngộ vỗ bàn nói lớn:

- Diệu kế! Ta lấy sở trường để đánh sở đoản đối phương thì làm gì không thắng.

La trưởng lão bàn thêm:

- Trận thủy chiến sẽ làm chúng tiêu hao không ít và mất đi nhuệ khí. Lúc đó, chúng ta phục sẵn tại bờ sông đánh thêm một trận nữa, bọn Thiên Ma chắc chắn sẽ bại vong.

Hoàng Hà Nhất Bá y kế, cho gọi bào đệ là Trang Sĩ Khải đến bố trí lực lượng.

Mọi người ăn uống rồi nghỉ ngơi. Hải Thị Song Hùng cũng đã dẫn ba mươi sáu khôi y đạo thủ đến nơi.

Trời còn mờ sáng, Trang Sĩ Hổ đã vác Cửu Thiết Cương Tiên dẫn bọn Vân Long và một trăm năm mươi thủ hạ ra mai phục nơ bờ sông. Toán khôi y cũng đi theo.

ánh dương quang ló dạng làm tan màn sương mù trên mặt sông. Thủ hạ họ Trang nằm gọn trong lòng chiếc thuyền nhỏ hiền lành, mỗi thuyền chỉ thấy có một ngư phủ ngồi câu cá.

Xa xa từ bờ Tây có ba chiếc thuyền lớn đang giương buồm tiến đến. Khi chúng ra đến giữa sông, mấy chục bóng lạng lẽ chui ra lặn xuống nước.

Lát sau, ba tiếng nổ vang lên như sấm. Khói bốc cao và ba chiếc đại thuyền nghiêng sang một bên nhưng không chìm hẳn.

Bọn giáo đồ Thiên Ma hỗn loạn nhảy ra khỏi thuyền.

Lúc đó, hảo hán sông Hoàng tay cầm đoản đao như những con kinh ngư âm thầm ập đến tấn công.

Quả như Vân Long dự đoán, phần đông bọn võ sĩ áo đen sử dụng trường đao nặng nề nên khi xuống nước khó mà xoay sở linh hoạt được. Máu nhuộm đỏ cả một vùng.

Trang Sĩ Khải thấy phe mình đang giữ cơ tất thắng phần khởi quát lớn, đốc thúc thủ hạ tấn công ráo riết, đã có đến vài chục tên giáo đồ bỏ xác dưới sông.

Nhưng từ trong khoang của chiếc thuyền thứ ba, Ưng Ma và hai hộ pháp đã chui ra, họ đứng trên thuyền dùng Phách Không Chưởng đánh thẳng xuống đầu thủ hạ họ Trang.

Ưng Ma dương đôi cánh bay lượn từ thuyền này sang thuyền khác vung trao chụp lấy địch thủ.

Trang Sĩ Khải đã được lệnh từ trước nên không tham chiến, hô vang ra lệnh cho thủ hạ rút lui.

Ưng Ma quát bảo thuộc hạ cướp lấy những chiếc thuyền câu để vượt sóng

Lão cũng biết trên bờ ắt phải có phục binh, nhưng nộ hỏa đã làm mờ tâm trí, lão nghĩ mình thân công vô thương chỉ cần lên đến đất bằng thì còn ai là đối thủ nữa.

Chiếc thuyền con chở Ưng Ma và tam, ngũ hộ pháp dẫn đầu, lướt vào bờ như tên bắn.

Khi thuyền còn cách bờ vài trượng, cả ba như những cánh chim bay lượn rồi đáp xuống mặt đất.

Từ sau một thân thuyền cũ nát, bọn Vân Long phi thân ra tập kích.

Tố Tâm, Trang Sĩ Hổ và La trưởng lão đánh với Quỷ Trảo Sử Hồn và Bạch Cốt hung thân. Vân Long đơn thân đối địch với Ưng Ma. Chiêu tập kích chỉ làm ba ác ma giạt mình chứ không bị thương tích.

Ưng Ma thấy người trước mặt mình chính là gã công tử họ Tiêu, đã từng dùng thủ pháp Phong Quyền Hồi Đao đả thương mình ở Thiên Ma Cốc, lão bật cười ghé rợn rít lên:

- Tiểu oa nhi, hôm nay ta sẽ xé xác ngươi ra thành từng mảnh nhỏ:

Không phải ngẫu nhiên mà giang hồ gọi lão là Ưng Ma, ngoài đôi cánh da dưới nách, đôi tròng mắt màu vàng, chiếc mũi cong và cái miệng nhọn thể hiện đầy đủ dung mạo của một con chim hung dữ.

Vân Long thấy sát khí phủ mờ gương mặt quái dị, không khỏi rung động. Nhưng chàng biết hện nay võ công chàng đã tiến thêm một bậc. Ưng Ma muốn đánh

bại chàng cũng không dễ.

Chàng mỉm cười bảo:

- Ưng Ma đừng giận quá mất khôn. Trong lúc thi đấu tối kỵ để nộ hỏa công tâm.

Nghe chàng dỗ giọng dạy dỗ, Ưng Ma càng thêm tức giận, gương song trao chớp đến. Kinh phong tử trao tâm nặng như núi đổ.

Vân Long không dám chậm trễ xuất chiêu Tứ Tượng Khai Hoa, nhuyển kiếm chạm vào chảo phong ngân lên thánh thót.

Phi Ưng Thân Trao lưng danh thiên hạ, hai bàn tay đầy móng vuốt của Ưng Ma được bao bọc bằng một lớp chân khí, rắn chắc như thép nên không sợ gì bảo kiếm. Lão bốc cao người lên rồi chụp xuống đối thủ như một cánh hải ưng bắt mồi trên sóng biển.

Chàng bình tĩnh đỡ pho Thái Cực Kiếm chiết chiêu với Ưng Ma. Sau vài chục chiêu, mồ hôi đã đượm trên trán chàng.

Bên kia, bọn Tố Tâm vây chặt nhị vị hộ pháp Thiên Ma. Đường kiếm của nàng kỳ ảo và vô cùng lăng lệ. Trang Sĩ Hổ không ngờ cô gái thẹn thùng này lại lợi hại đến thế. Lão phấn khởi vùng cương tiên tấn công mãnh liệt.

Ngọn trúc trượng của Thân Toán Thư Sinh như con linh xà điểm vào yếu huyệt đối phương.

Nhưng Quỷ Trao Sử Hồn và Bạch Cốt Hung Thân là hai ác ma đã thành danh từ hai mươi năm trước, đâu dễ gì chịu thua ai. Sử Hồn múa cây quỷ trao bằng huyền thiết, Giả Quyền vũ lộng bạch cốt phiến, cả hai cười đánh ác đỡ sát chiêu quyết lấy mạng địch thủ.

Cánh đó không xa, bọn giáo chúng Thiên Ma chỉ còn không đầy sáu mươi đang loạn chiến với ba mươi sáu khôi y đao thủ và hàng trăm tráng sĩ thủy đạo Hoàng Hà.

Hải Thị Song Hùng mặt bịt khăn xông xáo như hổ dữ. Bọn giáo đồ dũng mãnh đến mấy cũng không đương cự được lực lượng đông đảo gấp bội.

Hơn nữa, hai gã họ Tả như hung hãn lực sát, thần lực kinh nhân, đồng cơn vùng đến đâu là bọn giáo đồ phải dạt ra đến đó.

Khoái kiếm của Độc Cô Thiên cũng vũ lộng không kém, gã lạnh lùng thọc kiếm vào thân xác của bọn giáo đồ.

Thấy phân thắng đã nghiêng hẳn về phía mình, Độc Cô Thiên tung mình đến hỗ trợ cho bọn Tố Tâm vì vậy hai lão hộ pháp Thiên Ma bắt đầu gặp khó khăn.

Ưng Ma thấy hai mặt trận của bọn hộ pháp và giáo chúng đã rối loạn. Lòng nóng như lửa đốt, quyết sớm hạ cho được Vân Long để rảnh tay tiếp ứng. Lão hú lên một tiếng, dương cánh bốc lên thật cao, song trao biến thành ngàn vạn bàn tay, trao ảnh giăng mắc trong không gian như một tấm lưới chụp xuống đầu đối thủ. Vân Long vận công lực đến độ chót, đôi mắt đổi thành màu xanh biếc, vùng kiếm xuất chiêu Thiên Nhân Đồng Tham. Thân hình chàng biến mất trong màn kiếm quang, bay lên đón lấy chiếc Thiên Vồng Khôi Khôi của Ưng Ma. Kiếm khí chạm phải trao phong nổ vang như sấm. Ưng Ma ôm ngực gào lên đau đớn rồi tung người đảo tảo. Bọn Sử Hồn, Giả Quyền và giáo chúng thấy phó giáo chủ thọ thương phải bôn đảo,

lòng hoảng loạn đánh liền mấy chiêu rồi cũng tìm lối tháo thân. Bọn Tố Tâm, Hải Thị định truy kích nhưng nhìn lại thấy Vân Long quy xuống nên không còn lòng dạ nào đuổi theo, kéo nhau chạy đến bên chàng.

Vân Long lúc này đã bật ngựa ra, vật trước áo rách tung, trên ngực phải một dấu trảo đen sì, năm dấu móng sâu hoắm đang rỉ máu.

Tố Tâm kinh hoàng buông kiếm gục xuống chân chàng khóc sụt sùi.

Thần Toán Thư Sinh biết mạng chàng như chỉ mảnh treo chuông, vội điểm nhanh các yếu huyệt trước ngực để bảo vệ tâm mạch. Bọn Tả Kiếm và Độc Cô Thiên quỳ một loạt, mắt đỏ lệ ròng ròng.

La trưởng lão quát bảo Tả Phi:

- Người còn khóc làm gì, mau bế đại ca về tổng trại. Còn Hải Long lấy ngay tuấn mã của Vân Long chạy về Bắc Kinh rước Xích Long Quái Y.

Cả hai không dám chậm trễ, lập tức thi hành.

Tả Phi nhẹ nhàng ôm lấy đại ca chạy như điên về trang viện, đặt lên giường. La trưởng lão đuổi mọi người ra rồi dựng chàng ngồi lên, áp tay hữu vào hậu tâm, cố dùng nội công quy tụ chân khí khai thông những kinh mạch đang bế tắc trong người chàng. Máu trong miệng Vân Long vẫn rỉ ra không dứt. Chừng hơn một tuần trà sau, mồ hôi đã tuôn ra ướt đầm y phục họ La, mặt lão đỏ bừng như say rượu. Thần Toán Thư Sinh bồng buồng tay lão đảo bước xuống giường. Mọi người ủa vào hỏi, lão chỉ lắc đầu rồi ngồi bệt xuống đất vận công điều tức. Chừng một canh giờ sau lão đứng dậy gượng cười bảo:

- Long nhi đã vượt qua hiểm cảnh nhưng các người phải cùng ta thay phiên truyền công lực để bảo vệ cho nguyên khí không bị tản mát. Nếu kéo dài được mười ngày, Quái Y đến kịp sẽ có sinh cơ.

Lão móc túi lấy raba hoàn lệnh đơn đưa cho Tố Tâm rồi bảo:

- Người hãy cho Long đệ uống thuốc rồi vận công truyền lực cho hắn.

Tố Tâm gạt nước mắt làm theo lời y. Vì Vân Long còn mê man bất tỉnh nên nàng phải dùng miệng để đưa thuốc vào. Mặt thẹn thùng đỏ chín như hoa, nàng cắn răng cho chồng uống thuốc rồi vận khí truyền công. Nội lực Tố Tâm cũng khá thâm hậu nên cầm cự được hơi lâu. Khi nàng kiệt lực, có người lập tức thay thế. Té ra trong bọn cả bọn, trừ La trưởng lão, công lực của Độc Cô Thiên là cao nhất. Trang Sĩ Hổ chỉ chịu được chưa đầy nửa tuần trà là đã bật ngựa ra.

Chiều đã gần buông mà vẫn chưa thấy bóng dáng Quái Y. Mọi người bồn chồn lo sợ, nước mắt tuôn ròng trên khuôn mặt hốc hác của Tố Tâm và hai gã họ Tả. Độc Cô Thiên vẫn lạnh lùng nư đá, chỉ có đôi nhãn quang lâu lâu lại chớp lên những tia thù hận. Gã tự thề sẽ đổi mạng với Ưng Ma.

Bỗng từ xa, tiếng vó ngựa dồn dập vọng đến, nét vui mừng thoáng hiện trong mắt họ La. Phong nhi như cơn lốc mang Quái Y trên lưng phi nhanh đến cửa sảnh. Quái y không nói một lời, xuống ngựa bước nhanh đến bên giường bệnh. Lão chẩn mạch rất lâu rồi thở dài bảo:

- Lấy cho ta một ly nước sạch!

Tổ Tâm vội vàng ra sau lấy rồi bung lại.

Quái Y rút trong lưng ra một hộp gỗ nhỏ, trong đó là một viên linh đơn màu đỏ như son, toả mùi thơm phức. Lão bỏ vào ly lắc cho tan, miệng lẩm bầm:

Cũng may còn được một viên Xích Long Hoàn. Lần sau không biết lấy gì mà cứu mạng thằng bé này đây.

Mọi người đều biết Xích Long Hoàn là linh dược hân thế, có công dụng cải tử hoàn sinh nên đều thở phào nhẹ nhõm.

Quái Y bảo Tổ Tâm lấy muông nhỏ đút thuốc cho chàng. Phục dược xong, ông lấy kim vàng cắm đầy các huyệt đạo trên thân trước, thủ pháp vô cùng nhanh nhẹn và chính xác. Chiếc kim cuối cùng cắm vào huyệt Huyền Cơ nơi tâm thất, mọi người thấy Vân Long khẽ rung mình, sắc mặt hơi có chút huyết sắc. Quái Y hài lòng gật gù, thận trọng rút từng chiếc kim cho vào hộp.

Lão kéo chăn mỏng đắp lên cho chàng rồi xoay người lại bảo:

- Các người có thể yên tâm rồi đấy, chỉ ba ngày sau Long nhi sẽ bình phục, nhưng võ công thì phải nửa tháng sau mới được động đến chân khí để đánh nhau.

Tổ Tâm thấy Vân Long thoát chết, lòng mừng khôn xiết, lao đến quỳ xuống ôm chân Quái Y thổn thức. Quái Y xoa đầu nàng vỗ về:

- Con bé này sao lại lấm nước mắt thế? Ta đã bảo trước rằng hậu vận Long nhi rất nhiều hung hãn. Tại người thấy cháu ta anh tuấn hơn người nên say đắm, bây giờ còn khóc nỗi gì?

Lão nói xong bật cười ha hả. Mọi người cũng cười theo. Tổ Tâm then chín người bỏ chạy ra nhà sau.

Xích Long Quái Y quay sang Hoàng Hà Nhất Bá nói:

- Tên họ Trang bần tiện kia, ta đã năm ngày không có một giọt rượu trong bụng mà người còn chưa mau bày rượu thịt ra đây để ta tẩy trần hay sao?

Trang Sĩ Hổ bật cười vang:

- Thất lễ, thất lễ, xin tiên bối an toạ, kẻ hèn này xin tuân lệnh.

Lão cất tiếng gọi vang, Trang Sĩ Khải dắt vài thuộc hạ lấy khoái mà phóng nhanh ra tầu lầu mua thức ăn và hảo tửu, khỏi cần phải nấu nướng mất thời gian.

Chưa tàn nửa nén nhang, vó ngựa đã trở về, trên tay kỵ sỹ là những cặp lồng đựng thức ăn nóng hổi và hai vò rượu Trúc Diệp Thanh mười cân.

Mười ngày qua, bọn họ chưa hề đụng đến một giọt, nên mùi rượu thơm phưng phức là con sâu rượu trong bụng bắt đầu nhảy múa.

Tổ Tâm ở lại phòng chăm sóc Vân Long, còn đám nam nhân kéo nhau ra khách sảnh. Trang Sĩ Hổ rót đầy bát rồi nâng lên mời. Lão nói:

- Chén này để chúc mừng Tiêu Công tử tai qua nạn khỏi.

Quần hào đồng uống cạn. Quái Y chọt bảo họ Trang:

- Người hãy cho thuộc hạ tắm rửa, chăm sóc tuần mã, nếu Phong nhi không

phải là thần mã thì ta dù chỉ trễ một ngày cũng đành bó tay thôi.

Sĩ Hổ gật đầu khen:

- Phong nhi tuy bề ngoài xấu xí nhưng đúng là ngựa quý. Đường Sơn Tây, Bắc Kinh khứ hồi mà chỉ mất có mười ngày, quả không ai dám tin.

Hải Hồ cất tiếng hỏi Quái Y:

- Trang chủ và phu nhân có biết công tử thọ thương không?

Quái Y cười đáp:

- May thay, Sương nhi và Phi Vân đang đi dạo trong rừng nên không biết, ta để giấy lại, nói thác là người bị thọ thương rồi lên ngựa đi ngay. Nhưng Sương nhi tính tình thông bốc dịch, trước sau gì cũng biết.

Trang Sĩ Hổ nghe nhắc đến tên Phi Vân, chợt sinh lòng thắc mắc:

- Tại hạ thường đến Bắc Kinh và quen biết rất nhiều nhưng không hề nghe đến tên Tiêu Phi Vân, chỉ có Tài Thân Phi Vân mà thôi.

La trưởng lão cười vang:

- Tiêu công tử chính là Phạm Vân Long, quý tử của Tài Thân đó.

Anh em họ Trang giật mình sửng sốt. Họ La nghiêm mặt nói tiếp:

- Đây là bí mật không thể để quần ma biết được. Anh em người tuyệt đối không thể tiết lộ cho bất cứ ai.

Hai gã họ Trang gật đầu hiểu ý.

Sáng hôm sau, quần hào đang dùng bữa sáng thì nghe có tiếng rú mừng rỡ của Tố Tâm trong phòng. Cả bọn chạy vào thấy Vân Long đã hồi tỉnh, chàng mở mắt nhìn họ, rồi mỉm cười. Hai gã họ Tả ôm nhau nhảy nhót như con trẻ.

Quái Y bước đến thăm mạch, gật đầu bảo:

- Không ngờ người lại chóng hồi phục hơn ta dự đoán. Người cứ nghỉ ngơi thêm một ngày rồi hãy vận khí hành công.

Vân Long gật đầu.

Đến xế chiều chàng đã khoẻ hơn, có thể nói chuyện được. Tố Tâm ngồi cạnh giường nắm chặt tay chàng.

Vân Long thấy Tố Tâm gầy hẩn đi, chàng cảm động nói nhỏ:

- Ta thọ thương khiến nàng phải cực khổ nhiều.

Tố Tâm rơi lệ lắc đầu:

- Tướng công đừng nói vậy, chúng ta là đồng mệnh uyên ương, chàng sống được là thiệp vui rồi, nói chi đến chuyện khổ cực.

Vân Long nghe lòng ấm áp, chàng thấy mình càng lúc càng yêu thương Tố Tâm nhiều hơn. Vân Long chạnh nhớ tới Phi Hà cũng ôn nhu, thùy mị và xinh đẹp chẳng kém gì Tố Tâm. Chàng biết mình không thể quên được nàng tiểu muội u sầu kia.

Hôm sau, Vân Long bắt đầu vận khí hành công. Cố vận hồi lại công lực. Năm ngày sau, võ công chàng khôi phục trọn vẹn và có lẽ còn tiến bộ hơn trước.

Trang Sĩ Hổ bày tiểu yến để ăn mừng. Mọi người thù tạc vui vẻ. Bồng Quái Y cất tiếng hỏi Vân Long:

- Long nhi, hôm trước ngươi dùng chiêu Thiên Nhân Đồng Tham đã thương Ưng Ma, nhưng không rõ thương thế lão ta nặng hay nhẹ?

Vân Long tư lự một lúc rồi trả lời:

- Có lẽ không nặng lắm. Lão ma công lực thông thần, nhuyễn kiếm dù sắc bén cũng chỉ vạch một đường không sâu. Chẳng qua lão hoảng sợ và nhận ra là tiểu diệt là dòng dõi của ngoại tổ Bích Nhân Thân Quân nên sớm bỏn đảo. Những kẻ có dã tâm thường sợ chết.

Thần Toán Thư Sinh thở dài:

- Như vậy, nếu lần sau đụng phải Ma Diện Tú Sĩ ta e Long đệ khó mà toàn mạng.

Câu nói tuy có vẻ tàn nhẫn nhưng lại là sự thật. Chiêu Thiên Nhân Đồng Tham không giết được Ưng Ma thì có sá gì đối với Ma Diện.

Tố Tâm lo sợ hỏi lại:

- Như vậy chúng ta phải tính sao đây?

Vân Long cười an ủi nàng:

- Nàng đừng sợ, không đủ lực thì ta đấu trí. Mẫu thân là bậc kỳ nữ, ngày mai chúng ta trở về Bắc Kinh xem người định liệu ra sao?

Trời vừa mờ sáng, bọn Vân Long lên đường trở lại Hà Bắc, chiều tối ngày thứ bảy về đến Đào gia trang. Cả bọn lặng lẽ xâm nhập từ phía sau, xuyên qua rừng cây vào thẳng khu hậu viện. La trưởng lão về lại phân đà.

Vân Long dặn ba em đi nghỉ trước rồi cùng Quái Y và Tố Tâm vào vấn an song thân. Tài Thần và phu nhân thấy con trai trở về lành lặn, không giấu được vẻ vui mừng. Thi lễ xong, Vân Long đến ngồi bên Tài Thần. Còn Tố Tâm ngồi bên cạnh Nam Cung Sương, nàng dâu thổ thổ kể lại cuộc chiến bên bờ Hoàng Hà và việc Vân Long thọ thương. Tài Thần ngồi cạnh cũng lắng tai nghe. Ông biết con vừa trải qua cảnh thập tử nhất sinh không khỏi lo lắng cho mai hậu. Ông hỏi Nam Cung Sương:

- Phu nhân, võ công của Long nhi kém xa Ma Diện, ta e tai kiếp khó vận hồi.

Nam Cung Sương gật đầu, trầm ngâm thở dài nói với giọng tiếc rẻ:

- Giá mà ngày nọ ở Thiên Ma Cốc Long nhi không huỷ đi Vô Cực Kiếm Phổ thì hay biết mấy.

Vân Long sững sờ hỏi lại:

- Nhưng mẫu thân cũng biết văn tự trong đó rất lạ lùng, không ai đọc được?

Nam Cung Sương nghiêm mặt lắc đầu:

- Long nhi sai rồi, trên đời này có hai người hiểu được loại văn tự đó. Một người là ngoại tổ con, còn người thứ hai là ... ta.

Quái Y gật đầu nhớ lại:

- Phải, có lần ta thấy Phong đệ dạy cho Sương nhi loại chữ quý quái này.

Vân Long bỗng lặng im nhắm mắt lại, ba trang kiếm phổ hiện lên trong đầu. Ngón tay hữu vẽ trên mặt bàn gỗ quý những nét chữ kỳ lạ, ngoằn ngoèo. Nam Cung Sương hiểu ý, cùng Tố Tâm dọn sạch ly tách để chàng có dư chỗ viết. Mọi người hồi hộp theo dõi và thở phào khi thấy Vân Long mỉm cười, ngừng tay rồi mở mắt. Vân Long kiểm tra lại, hài lòng nói với giọng đầy tin tưởng:

- Mẫu thân, hãy xem, Long nhi nghĩ rằng không thiếu một nét nào đâu.

Nam Cung Sương mừng rỡ bào tử nữ châm thêm đèn rồi xem xét bản văn. Bà gật đầu:

- Trí nhớ của Long nhi rất tốt!

Nói xong Nam Cung Sương đưa bàn tay xoa nhẹ trên những dòng chữ lạ. một lớp phấn gỗ bay lên, mặt bàn lại bằng phẳng như cũ, không còn dấu vết gì cả.

Phi Vân lần đầu thấy vợ mình phô diễn công lực, không khỏi giật mình, ông nói đùa:

- May mà ta chưa hề dám hiếp đáp phu nhân, nếu không chắc mặt mũi ta cũng bằng phẳng như chiếc bàn kia rồi.

Tố Tâm bật cười khúc khích. Nam Cung Sương bị lanh quân chọc ghẹo không khỏi thẹn thùng. Bà dịu dàng trách yêu ông:

- Tướng công đem thiếp ra làm trò cười cho bọn trẻ ư?

Vân Long thấy mẫu thân tuổi đã ngoài bốn mươi mà khi thẹn thùng mặt đỏ hồng càng bội phần diễm lệ. Chàng buông lời khen ngợi:

- Nhờ vậy mà Long nhi được thấy mẫu thân càng bội phần kiều diễm.

Nam Cung Sương xấu hổ gơ tay đánh nhẹ vào vai con mình:

- Long nhi còn nói thêm nữa ta sẽ đánh đòn đấy.

Quái Y gật gù rồi hỏi cháu gái:

- Người đã đọc được kiếm phổ rồi chứ? Long nhi có thể luyện được chăng?

Cung Sương lắc đầu đáp:

- Đây không phải là kiếm phổ mà chỉ là lời chỉ dẫn cho chúng ta đến được nơi Vô Cực Tẩu cất giấu chân kinh và cách để mở cửa động. Nhưng bí động này lại nằm trong dãy núi A Lạp Nhĩ Khắc ở vùng giáp giới giữa Tuy Viễn và ngoại Mông. Đường xa ngàn dặm, đi về cũng đã mất hơn hai tháng. Đang lúc võ lâm rơi vào cảnh dầu sôi lửa bỏng thế này, sự có mặt của Long nhi rất cần thiết.

Mọi người còn đang phân vân thì Hải Hổ chạy vào báo:

- Có bang chủ Cái Bang Hạ Khánh Dương và La trưởng lão đến thăm.

Tài Thân và phu nhân đứng lên vừa định ra tận cửa đón khách, đã nghe tiếng cười vang. Mỹ Nhiên Cái đã vào đến nơi, vòng tay nói:

- Không cần Tài Thân và phu nhân đã lễ như vậy, tại hạ vốn quen thói xuề xòa.

Phạm Phi Vân mời hai lão bất tử ngồi.

Vân Long chấp tay thi lễ:

- Chẳng hay lão đại ca đến Bắc Kinh tự bao giờ?

Hạ Khánh Dương nhìn chàng bằng cặp mắt thương yêu, đáp rằng:

- Đệ tử bốn bang ở Quý Châu hoả tốc báo về một tin quan trọng. Ta biết mình không thể tự giải quyết được nên lập tức lên đường tìm Long đệ, nhân dịp thị sát hoạt động của phân đà Bắc Kinh. Ta đến đây đã năm ngày, nghe đệ tử báo lại người bị Ung Ma đánh trọng thương, lòng nóng như lửa đốt, ta định đi ngay đến Sơn Tây nhưng nghe nói đã có Quái Y bên cạnh nên ta cũng yên tâm ở lại chờ.

Lão nói liền một hơi bằng một giọng đầy vẻ quan hoài, lo lắng.

Tài Thân và Nam Cung Sương thấy lão đã hơn bảy mươi mà coi Vân Long như em ruột, hài lòng nhìn nhau cười tủm tỉm.

Vân Long cảm động trước tình cảm chân thành của họ Hạ. Chàng chấp tay thi lễ:

- Long nhi cảm động trước tình cảm chân thành của lão đại ca. Chẳng hay đại ca nhận được tin tức gì vậy?

Hạ Khánh Dương vuốt râu nói:

- Long đệ không hỏi ta lại quên mất. Phân đà Quý Châu báo rằng đã có thêm một tà giáo ra đời, tên gọi Thánh giáo, khởi phát ngay tại Quý Châu, giáo chủ là Miêu Cương Độc Thánh. Khi Thiên Ma Giáo bành trướng đến vùng Quý Châu đã bị Thánh Giáo đánh cho một trận. Hai bên thương vong rất nhiều. Ma Diện Tú Sĩ đích thân xuất quân phục hận, quyết đấu với Miêu Cương Độc Thánh hơn trăm chiêu bất phân thắng bại. Nhưng giáo đồ Thiên Ma bị độc vật cắn chết cả trăm tên nên Ma Diện Tú Sĩ đành phải rút lui. Hiện nay hai bên như nước với lửa. Hơn nữa, Tứ Xuyên và Quý Châu lại ở cạnh nhau, không thể cùng tồn tại được. Giáo chủ Thiên Ma giờ đây không còn coi trọng việc thu phục quần hào và thất đại môn phái nữa, mà chú tâm tiêu diệt Thánh Giáo. Còn Miêu Cương Độc Thánh đã khống chế được hào kiệt ở các tỉnh Vân Nam, Quảng Đông, Quảng Tây.

Nam Cung Sương nghe Hạ Khánh Dương nói xong lộ vẻ mừng rỡ, bà cao giọng nói:

- Cục diện thay đổi theo hướng này thật là thuận lợi cho chúng ta. Lưỡng hổ tương tranh ắt phải tổn thương, nhưng nếu chúng ta ở ngoài giúp mỗi bên một tay, chúng sẽ mau đi đến chỗ đồng quy tự tận.

Hạ Khánh Dương biết Lăng Vân Tiên Tử là kỳ nữ võ lâm nên vội hỏi:

- Chẳng hay phu nhân có cao kiến gì xin cứ chỉ giáo?

Nam Cung Sương không trả lời mà lại quay sang La trưởng lão nói:

- Thần Toán tiên sinh, ý ngài thế nào?

La Thiên Hùng vân vê chòm râu bạc, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Theo tại hạ nghĩ, chắc ý của phu nhân là chúng ta sẽ tổ chức thành một lực lượng riêng, âm thầm đứng giữa hai phái thọc gậy bánh xe. Chẳng hay có phải không ạ?

Nam Cung Sương gật đầu:

- Đúng vậy, Cái Bang sẽ liên hệ các phái, tuyển ra vài trăm cao thủ, thâm nhập vào Thiểm Tây lập căn cứ địa ở đó. Địa điểm này ở giữa Tứ Xuyên và Quý Châu nên ta có thể nắm được hoạt động của cả hai tà phái, từ đó mà kiếm cho nhĩ tác. Tiện thiếp mong rằng trưởng lão sẽ đứng ra điều khiển đại cuộc. Nhưng chủ yếu là giữ bí mật, không để quần ma nhận ra lai lịch và mục tiêu của chúng ta.

Mọi người nghe xong kế hoạch của Phạm phu nhân không khỏi phục sát đất.

La Thiện Hùng đứng dậy chấp tay nói:

- Phu nhân trí tuệ siêu phàm, họ La tôi không sao bì kịp. Các Bang sẽ y theo kế hoạch mà thi hành.

Hạ Khánh Dương bỗng hỏi:

- Sao không nghe phu nhân nhắc đến vai trò của Long đệ?

Vân Long cười đáp:

- Tiểu đệ nhân cơ hội này ngược bắc đến ngoại Mông để luyện võ, đồng thời liên hệ với Thiết Đóm Thân Long mượn vài chục tay thân tiễn. Cao thủ trong Trung Nguyên không mấy người thiên dụng loại vũ khí lợi hại này.

La Thiện Hùng đã từng gặp đội cung thủ tại Thiên Ma Cốc nên rất tán đồng ý kiến của Vân Long.

*** Vietkiem.com ***